

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A.**, zastoupen JUDr. Petrem Adámkem, advokátem se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 A 173/2015 - 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutím žalované ze dne 13. 10. 2015, č. j. MV-100238-5/SO-2015; tímto bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 6. 2015, č. j. OAM-373-14/ZR-2015, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek); současně mu byl udělen výjezdni příkaz s platností 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Stěžovatel pobýval v České republice na základě povolení k trvalému pobytu od 5. 1. 2005 (sloučení s občanem ČR; matka stěžovatele se provdala za občana ČR). Rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 57 T 3/2014, ze dne 16. prosince 2014, byl stěžovatel odsouzen za trestnou činnost. Konkrétně byl uznán vinen tím, že v době od jara 2010 do března 2011 opakovaně fyzicky a psychicky týral svou bývalou přítelkyni tak, že ji opakovaně bil pěstí do různých částí těla, dokud se mu rádně neomluvila, nutil ji klečct na zemi a odprošovat jej, musela uvádět, že je to její chyba, že si výprask zasloužila, když nebyl spokojený se způsobem omluvy, tak na ni plival, vyhrožoval ji zbitím jejích psů; jeho jednání vyvrcholilo tím, že ji dne 4. 3. 2011 napadl po předchozí slovní rozepři nejprve pěstí do ramene a když mu řekla, že není chlap, protože takhle se chlapi nechovají, ji povalil na postel, začal ji fyzický napadat pěstmi do břicha,

rukou a nohou, hrubě jí nadával s tím, že by ji nejradyji zabil, šermoval jí před obličejem nožem, o délce cca 20 cm, a když ho žádala, aby ji nechal odejít, otevřel okno, chytil ji za vlasy a z okna ji vystrčil tak, že byla venku horní polovinou těla, až po prsa, což doprovázel slovy, že „tudy bude mít odchod rychlejší“; poškozené se podařilo mu vysmeknout a z bytu utéci poté, co ji ještě ze vzteku zničil kozačky tak, že levou botu roztrhl, a pravou botu pravděpodobně rozřízl nožem (v důsledku popsaného jednání stěžovatele se u poškozené postupně rozvinula a chronifikovala posttraumatická stresová porucha, projevující se neurotickými obtížemi, které dlouhodobě a výrazně omezují poškozenou v obvyklém způsobu života, a které mají charakter těžké újmy na zdraví). Uvedeným jednáním stěžovatel tedy násilím, pohružkou násilí a pohružkou jiné těžké újmy nutil jiného, aby něco konal nebo trpěl, a takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví. Dalšího protiprávního jednání, za které byl uvedeným trestním rozsudkem shledán vinným, se stěžovatel dopustil dne 1. 11. 2010, kdy ve vzteku rozbil pěstí palubní desku a poškodil airbag u osobního motorového vozidla zn. Mercedes Benz patřící společnosti RONDELL CZECH s.r.o.; způsobil škodu ve výši 28 236 Kč; tedy poškodil cizí věc a způsobil na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou.

[3] Stěžovatel tedy spáchal jednak zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, jednak přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků s tím, že výkon uloženého trestu odnětí svobody mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 roků s dohledem. Soud dále vyslovil, že je povinen uhradit škodu poškozené ve výši 108 000 Kč.

[4] Usnesením Městského soudu v Praze č. j. 57T 3/2014-10999, ze dne 8. srpna 2017 soud rozhodl, že stěžovatel vykoná trest odnětí svobody v trvání 3 roků uložený rozsudkem městského soudu (výše) a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem; k uvedenému bylo přistoupeno z důvodu, že stěžovatel nedodržoval podmínky podmíněně odloženého trestu ve zkušební době 5 let; neuhradil náklady řízení ve výši 3000 Kč, nesplnil povinnost zaplatit škodu; nedodržoval podmínky dohledu ve vztahu k Probační a mediační službě. Z odůvodnění citovaného usnesení rovněž mimo jiné vyplývá dle zpráv Policie ČR, že stěžovatel se ve zkušební době opakovaně dopouštěl přestupkového jednání: např. dne 24. 8. 2015 řídil motorové vozidlo s propadlou technickou kontrolou, dne 16. 6. 2015 řídil vozidlo pod vlivem omamných a psychotropních látek, za což mu byla uložena pokuta 27 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 1 roku, dne 12. 6. 2017 byl opět zadržen pro řízení vozidla pod vlivem omamné látky. Přestupku se dopustil rovněž dle zprávy Magistrátu hl. m. Prahy dne 5. 11. 2015, kdy řídil motorové vozidlo pod vlivem omamných látek, přičemž se odmítl podrobit lékařskému vyšetření.

[5] S přihlédnutím k uvedeným zjištěním správní orgány rozhodly o zrušení trvalého pobytu stěžovatele, neboť dopěly k závěru, že stěžovatel závažným způsobem narušil veřejný pořádek; byl pravomocně odsouzen za trestné činy; přihlížela přitom i k opakovanému následnému páchání trestné činnosti. Žalovaná se zabývala i dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele; zjistila, že stěžovatel nemá v České republice žádné stálé zaměstnání, není evidován na úřadu práce, ze studií byl vyloučen, není veden ani v živnostenském rejstříku. Připustila, že stěžovatel sice pobýval na území České republiky poměrně dlouhou dobu, nicméně však domovskou zemi opustil ve věku 12 let, tedy zná domovský jazyk a místní realie a nejedná se o situaci, kdy by byl vystaven zcela neznámému prostředí; je dospělý, samostatný a plně zodpovědný za své chování. Žalovaná podotkla, že stěžovatel si byl velmi dobře vědom svých povinností vyplývajících mu z podmíněného odsouzení a stanoveného dohledu, přesto i přes opakovaná poučení se nedostavoval bez omluvy na pracoviště probační a mediační služby, užíval drogy, pod jejichž vlivem opakovaně řídil motorové vozidlo; dále bylo zjištěno, že se snažil předložit podvrh uzavřené pracovní smlouvy. Z šance poskytnuté stěžovateli soudem si nevzal žádné ponaučení, naopak v průběhu zkušební doby zcela úmyslně a bez zábran se dopouštěl

pokračování

dalších protiprávních jednání. Žalovaná tak uzavřela, že ochranu veřejného pořádku je v případě stěžovatele třeba upřednostnit před jeho zájmem na soukromém a rodinném životě.

[6] Městský soud žalobu podanou stěžovatelem zamítl. Nepřisvědčil mu především v námitce, že Ministerstvo vnitra bylo povinno zkoumat konsekvence, které předcházely jeho protiprávnímu jednání, respektive, že si mělo vyžádat trestní spis od Městského soudu v Praze a v této souvislosti poměřovat skutkový průběh jeho trestné činnosti s ohledem na možné narušení veřejného pořádku. Zdůraznil, že správním orgánům nepřísluší posuzovat průběh trestního řízení ani přezkoumávat konečné rozhodnutí v trestní věci, tato činnost je správním orgánům v § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dokonce výslovně zapovězena. Dle městského soudu podstatnou okolností pro zrušení povolení o uděleném pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je existence závažného narušení veřejného pořádku, tato skutečnost byla v řízení prokázána a byla potvrzena odsuzujícím pravomocným rozsudkem; trestnou činnost nadto stěžovatel páchal opakovaně a s rostoucí závažností, přičemž tento poznatek svědčí o aktuálnosti hrozby, kterou představuje pro veřejný pořádek. Městský soud dále konstatoval, že přestože zrušení povolení k trvalému pobytu představuje citelný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, nejde o zásah nepřiměřený; odkázal současně na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. K námitce stěžovatele, že se správní orgány nezabývaly otázkou možného zásahu do jeho osobních a rodinných poměrů a stupněm integrace do českého prostředí a nezvažovaly schopnost asimilace na území země původu, tj. Ruska (podle svého tvrzení stěžovatel neovládá ruský jazyk ani zde nemá žádné příbuzenské vazby, neboť je národnosti korejské), městský soud odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí, z nich vyplývá, že dopad na stěžovatelův soukromý a rodinný život, jakož i schopnost se samostatně žít na území cizího státu, posuzovaly; stěžovatel na území České republiky nemá nezletilé ani jiné děti a nemá zde ani manželku; má zde matku, nevlastní sourozence a vzdálenější příbuzenstvo. Tyto rodinné vazby sice mohou být jeho odcestováním z České republiky vážně narušeny, avšak tento důsledek je vyvážen zájmem na tom, aby jakožto pachatel vážné trestné činnosti na území České republiky nepobýval. Městský soud přisvědčil žalované, že o matku stěžovatele se mohou postarat další sourozenci, tato nadto ani není na stěžovateli finančně závislá. Dle městského soudu vztah žalobce k Ruské federaci není natolik vzdálený, aby tam nebyl schopen žít a obstarat si živobytí; poukázal zejména na fakt, že stěžovatel dětství, tj. cca do svých 12 let, strávil v Rusku, tedy jistě musel navštěvovat tamní základní školu, ovládá tedy ruský jazyk, zná ruské reálie a tedy je schopen se do tamní společnosti opětovně začlenit; jinými slovy, bude moci v Rusku žít důstojným životem, když jako dospělý jedinec je schopen se sám žít a zároveň nemá v České republice takové rodinné vazby, které by jeho pobyt zde bezpodmínečně vyžadovaly. Městský soud dodal, že stěžovatel nadto neuvedl ani žádné konkrétní okolnosti, které měly být zjišťovány nad rámec skutkového stavu, který vzaly správní orgány za prokázány. Konečně městský soud neshledal ani námitku stěžovatele, že v případě vycestování nebude moci splácet dluh vůči poškozené, neboť jednotlivé splátky lze hradit nepochybně bezhotovostně na její bankovní účet.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel nespecifikuje žádný konkrétní důvod dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Stejně jako již v žalobě poukazuje na to, že si je vědom toho, že se dopustil zvláště závažného zločinu. Přesto je přesvědčen, že rozhodnutí žalované o zrušení jeho trvalého pobytu z důvodu, že vážným způsobem narušuje veřejný pořádek je nepřiměřené k jeho konkrétní trestné činnosti, rodinným vazbám a integraci do české společnosti. Tvrdí, že jeho trestná činnost byla ojedinělá a šlo o mimořádný excés z jeho strany, zapříčiněný dlouhodobými nesrovnalostmi v partnerském vztahu s poškozenou. Bohužel tyto okolnosti jsou pouze zadokumentovány v trestním spise, ale nepromítly se do odůvodnění rozsudku, kterým byl odsouzen, protože ani jedna ze stran nepožadovala odůvodnění rozsudku. Městský soud v Praze v napadeném rozsudku uvádí, že stěžovatel požadoval, aby správní orgán zkoumal konsekvence, které předcházely jeho

protiprávnímu jednání; toto však stěžovatel nepožadoval, pouze uváděl, že správnímu orgánu nepřísluší hodnotit trestní věc z hlediska příčin a okolností, za kterých k trestnému činu došlo, což správní orgán činil. V tomto bodě stěžovatel zpochybňuje správnost rozhodnutí správního orgánu. Je nesporné, že spáchal závažný trestný čin, pro který byl odsouzen, ale to ještě neznamená, že spáchání tohoto trestného činu v rámci všech souvislostí natolik naplňuje závažným způsobem narušování veřejného pořádku, aby mu mohl být zrušen trvalý pobyt.

[8] Stěžovatel uvádí, že je při zrušení trvalého pobytu z důvodů uvedených v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nutné také posoudit dopady zrušení tohoto pobytu do soukromého nebo rodinného života cizince; stěžovatel je občanem Ruské federace, ale od svých 10 let žije v České republice se svou matkou a dalšími příbuznými a je úplně integrován do České společnosti. Ruskou federaci od svého příjezdu do České republiky nikdy nenavštívil, nemá žádné ruské školy, ruské reálie nezná a de facto v kontinentálním Rusku nikdy nežil. V podrobnostech ohledně svého vztahu k České republice a Ruské federaci odkazuje na svou žalobu.

[9] Vytýká rovněž městskému soudu, že v odůvodnění rozsudku vyslovil takové názory, že v dětství se stěžovatel musel naučit ruský jazyk a je tedy schopen v Rusku samostatně existovat a najít si bydlení a zaměstnání; soud rovněž uvádí, že vzhledem ke své korejské národnosti může vycestovat do Korejské republiky; takovýto názor je zcela nemyslitelný; stěžovatel jednak neví, ze které části Koreje – severní nebo jižní, se jeho rodina v minulosti dostala na Sachalin, a představa, že by měl žít v severní Koreji, která je obecně uznávaná jako země s diktátorským režimem, je zcela nepředstavitelná.

[10] Stěžovatel si je vědom, že se nejedná o věc azylovou, ale přesto si dovoluje upozornit na zprávy, které má Ministerstvo vnitra k dispozici, ohledně pobytu v Ruské federaci a přihlašování se v případech osob, které mají oficiální státní občanství Ruské federace a v zemi do své dospělosti nežily. V těchto zprávách je uvedeno, že zákony Ruské federace nečiní takovým lidem problémy, ale skutečnost je jiná; stěžovatel nemá možnost se usadit v kterékoli části Ruské federace a musí počítat s řadou nepříjemností. Nejvyšší správní soud v obdobných případech již rozhodoval a přiklonil se k názoru, že při použití § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nutné posuzovat, jak vážný by byl dopad rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu pro osobu, které je pobyt zrušen, a jaké reálné nebezpečí do budoucna tato osoba představuje. Stěžovatel si plně uvědomuje, jakého skutku se dopustil, i když byl poměrně dlouhou dobu v době trestního stíhání a po vynesení rozsudku na svobodě, nedopustil se žádného trestného jednání ani vůči poškozené ani jiným osobám. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na své vyjádření k žalobě, odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a na správní spis. Rozsudek městského soudu považuje za přezkoumatelný, řádně odůvodněný a správný. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu uplatněných kasačních námitek; zkoumal rovněž, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti. (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[14] V kasační stížnosti stěžovatel v podstatě výhradně nesouhlasí s tím, jak žalovaná posoudila dopad rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do rodinného a soukromého života; je přesvědčen, že jeho trestná činnost nedosahovala takové intenzity, aby bylo nutné odnětí jeho pobytového oprávnění. Městskému soudu fakticky pouze vyčítá, že na tomto hodnocení setrval, aniž by výslovně uvedl, v čem městský soud z hlediska posouzení právní otázky pochybil či jakými jinými vadami je jeho rozhodnutí zatíženo; za nemyslitelný označil názor soudu o tom, že může v Rusku vést normální život, popř. může vycestovat rovněž do Koreje.

[15] Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

[16] Výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, na něž lze odkázat. Rozšířený senát konstatoval, že „*[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“ Veřejný pořádek je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Byť v citovaném usnesení se zabýval zdejší soud výkladem tohoto pojmu ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje Nejvyšší správní soud závěry zde obsažené za přiměřeně použitelné i v projednávané věci, neboť nespatřuje racionální důvod pro to, aby stejné právní pojmy (užité navíc ve stejném zákoně, v normách sledujících stejné cíle) byly vykládány různým způsobem. To zcela jistě neznamená, že závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, lze zcela bez dalšího přebírat v případě stěžovatele při výkladu § 871 odst. 1 písm. a) citované normy, nýbrž je třeba přihlížet k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Tomu žalovaná jakož i městský soud dostály.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 - 41, uvedl: „*Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjato s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasaženo do soukromého a rodinného života cizince.*“ Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 - 41, se uvádí: „*Bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakované narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští.*“ Konečně lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2 Azs 147/2016, dle kterého „*se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený (...). Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak*

v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a to o více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“

[18] Nejvyšší správní soud stan otázky posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, konstatoval: „*Pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.“* V případě stěžovatele je třeba konstatovat aktuálnost jeho trestné činnosti.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaná, potažmo městský soud, z intencí příkladmo citované judikatury vybočily. Jak se uvádí v posledně citovaném rozsudku, „*správní orgán musí přiblížit ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení brozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“* Žalovaná se v případě stěžovatele veškerými relevantními okolnostmi zabývala; posoudila zejména závažnost násilné trestné činnosti, jakož i četnost a opakování trestné činnosti, ale i další okolnosti, tedy především opakovanou protiprávní činnost, které se stěžovatel dopouštěl v době, kdy mu byla soudem poskytnuta příležitost pobývat na svobodě a ve zkušební době prokázat své napravení. Stěžovatel namísto toho však páchal protiprávní činnost a neplnil ani podmínky dohledu. Není přitom rozhodné, že jeho jednání nesměřovala k poškození, či jiným osobám, jak stěžovatel v kasační stížnosti uvádí. Pokud stěžovatel byl opakovaně přistižen při řízení motorového vozidla pod vlivem omaných látek, není jeho nebezpečnost z hlediska závažného narušení veřejného pořádku o nic menší.

[20] Nejvyšší správní soud se se závěry žalované, které stran hodnocení závažnosti chování stěžovatele z hlediska závažného narušení veřejného pořádku, které aproboval i městský soud, ztotožnil. Pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146). V projednávané věci stěžovatel neskýtá záruku řádného života v budoucnu za situace, kdy jej nevedl ani v době uložení podmíněného trestu odnětí svobody, kdy opakovaně závažnou protiprávní činnost páchal, byť si musel být vědom následků svého jednání.

[21] Shodně s žalovanou i městským soudem Nejvyšší správní soud nepochybně, že s ohledem na dobu, po kterou stěžovatel v České republice pobývá, přičemž zde má i příbuzenské vazby, k zásahu do jeho soukromého a rodinného života nepochybně dojde. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu není nevýznamná, neboť s tím souvisí i určité omezení výhod spojených s trvalým pobytem, jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění, a dále riziko, že jiný druh pobytového oprávnění v České republice nemusí získat a bude nucen vycestovat. Nicméně

pokračování

v porovnání s výše uvedenými skutečnostmi stran jeho protiprávního jednání, za které byl nakonec odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody ve věznici s ostrahou, jej nelze považovat za nepřiměřený. Samotná existence byť dlouhodobých rodinných vazeb na území České republiky nemůže znamenat absolutní rezignaci na respekt k právnímu řádu České republiky, kterou stěžovatel prokázal. Nad zásahem do jeho soukromého a rodinného života převažuje vysoká nebezpečnost stěžovatele pro veřejný pořádek; v takové situaci musí zájem většinové společnosti na ochranu veřejného pořádku převážit nad zájmem jednotlivce. Porušení veřejného pořádku považuje Nejvyšší správní soud za závažné již z toho důvodu, že všechna jednání byla vedena v přímém úmyslu.

[22] Pokud stěžovatel namítá absurdnost života v Koreji, jak mu měl navrhnout městský soud, je třeba připustit, že tato spekulace je zcela nepřipadná; městský soud touto poznámkou zřejmě reagoval na tvrzení samotného stěžovatele, že nezná ruský jazyk, neboť jej matka, která je korejské národnosti, učila korejsky; to však nikterak neznamená, že by stěžovatel mohl v této zemi bezproblémově žít jen proto, že je matka korejské národnosti. Uvedené pochybení však nemá na zákonnost napadeného rozsudku žádný vliv. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze dovozovat nemožnost vést život v jiné zemi, pouze poukazuje na to, že pro občany Ruské federace není jejich začlenění do společnosti jednoduché. Nutno konstatovat, že zásah do rodinného života může jistě nastat i tehdy, je-li cizinec nucen vycestovat do země, v níž nemá žádné vazby, žádné zázemí, neovládá jazyk a není schopen samostatného života; např. osoba nezletilá, nemocná, nesoběstačná, plně odkázaná na pomoc jiného. V takové situaci se však dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu stěžovatel nenachází; je dospělý, znalý několika jazyků (sám uvedl, že studoval na vysoké škole, ovládá angličtinu, rovněž se nejeví pravděpodobné, že by stěžovatel, žil-li v Rusku do svých cca 12 let, neovládal ani alespoň základy ruského jazyka – byť na rozdíl od městského soudu se Nejvyšší správní soud nedomnívá, že znalost ruského jazyka lze bez dalšího presumovat, aniž by v tomto směru bylo vedeno dokazování - a nebyl by schopen postupem času si jej osvojit), je zdravý a soběstačný; je svobodný, nemá žádné závazky vůči dětem či manželce; neexistuje tedy žádná osoba, která by na něm byla finančně závislá. Rovněž na území České republiky nemá žádný majetek ani ekonomické vazby, nepodniká zde ani není v pracovním poměru. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by byl jeho život v Ruské federaci, byl-li by nucen tam nakonec vycestovat, zcela nemožný či by pro něj představoval vážnou hrozbu. To ostatně netvrdí ani stěžovatel, pouze poukazuje na to, že by nebyl jednoduchý.

[23] Nejvyšší správní soud dodává, že zrušením povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyššího pobytového oprávnění, které mohl stěžovatel na území České republiky získat, stěžovateli není nijak bráněno v kontaktu s rodinou. Není mu ani bezprostředně znemožněno na území České republiky pobývat - avšak na základě jiného pobytového titulu, který se může pokusit stěžovatel získat, jakkoli nelze předjímat, zda a jaké pobytové oprávnění může být pro stěžovatele s ohledem na trestní odsouzení dosažitelné. Nutno však podotknout, že za vzniklou, pro něj nepříjemnou situaci, odpovídá stěžovatel výhradně sám.

[24] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu z hlediska zákona obstojí; městský soud se přezkoumatelným způsobem a v intencích konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel v žalobě vznesl.

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná, které by dle úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady

nad rámec své běžné správní činnosti nevynaložila, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu